

Sygn. akt II Ka 259/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Orzechowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Luizy Bichty-Włoszak

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2020 r.

sprawy **J. B.**

oskarżonego z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 27 grudnia 2019 r. sygn. akt II K 343/19

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 259/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 27 grudnia 2019 r., sygn. II K 343/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz
---

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Apelacja oskarżonego J. B.</p> <p>- błędne ustalenia faktyczne, będące konsekwencją naruszenia przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk i art. 410 kpk, polegającą na jednostronnej, dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego, dokonanej z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, przeprowadzonej tylko i wyłącznie na jego niekorzyść, przy jednoczesnym rozstrzygnięciu na jego niekorzyść niedających się usunąć wątpliwości oraz dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, oparcie wyroku jedynie na części ujawnionego materiału dowodowego, nienależyte rozważenie niektórych dowodów ujawnionych w toku postępowania we wzajemnym ich powiązaniu lub całkowite pominięcie, co spowodowało wysnucie przez Sąd mylnego wniosku, iż z nocy z 24/25 lutego 2019 roku w M., woj. (...), dokonał zniszczenia samochodów, w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	sytuacji, gdy samochody uszkodził tylko i wyłącznie M. F., który działał całkowicie samodzielnie i bez porozumienia z jego osobą;
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Obie wniesione w tej sprawie apelacje (notabene zawierające niemal taki sam zarzut i podobną szatę graficzną i uzasadnienie) są skonstruowane nie w pełni prawidłowo, albowiem obaj skarżący zarzut wtórny dotyczący ustaleń faktycznych wskazali na pierwszym miejscu, mimo tego, iż jako przyczynę poczynienia błędnych ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji wskazano zarzuty pierwotne dotyczące naruszenia przepisów procesowych art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk i art. 410 kpk. Przypomnieć należy, że zasadniczo winno stawiać się zarzut główny, tzw. pierwotny, a jego dalsze konsekwencje winny być wykazywane w uzasadnieniu środka odwoławczego. Dla przykładu wskazać można, że zarzut obrazy art. 7 kpk wyprzedza zarzut dokonania błędu w ustaleniach faktycznych, albowiem wybór wiarygodnych źródeł dowodowych generuje ustalenia faktyczne.</p> <p>Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził obrazy przepisów procesowych, wskazanych przez skarżących. Tok rozumowania Sądu Rejonowego, zawarty w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, który doprowadził do skazania J. B. jest logiczny, przekonujący i zgodny z doświadczeniem życiowym. Obraza przepisu art. 410 KPK występuje w przypadku, gdy</p>	

przy wyrokowaniu Sąd posługuje się materiałem dowodowym nieujawnionym na rozprawie bądź częścią materiału ujawnionego. Obraza tego przepisu nie zachodzi natomiast, gdy Sąd dokonuje konkretnych ustaleń faktycznych jedynie na podstawie niektórych dowodów, albowiem pozostałe dowody uznał za niewiarygodne. Wzajemna relacja przepisów art. 92 kpk i 410 kpk określa pierwszy z nich, jako bardziej ogólny, bo odnoszący się do wszystkich orzeczeń, zaś drugi do wyroków. Na obecnym etapie postępowania, po zapadnięciu wyroku Sądu I instancji, właściwym (jeśli już) było zatem skonstruowanie zarzutu wyłącznie w oparciu o przepis art. 410 kpk. Nie można, zarzucić orzeczeniu naruszenia łącznie art. 92 kpk i art. 410 kpk (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2019 r., sygn.. I DO 13/19, Legalis Numer 2213281).

W niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy w sposób zgodny z art. 7 kpk przymiotem wiarygodności obdarzył wyjaśnienia oskarżonego J. B. z postępowania przygotowawczego, w których przyznał się on do winy, jak również zeznania M. F., wskazujące na winę oskarżonego J. B.. Przepisy Kodeksu postępowania karnego nie narzucają żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadzają różnic co do wartości dowodowej poszczególnych dowodów - nie daje więc podstaw do założenia, jakoby wyjaśnienia lub zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym miały większą moc dowodową od składanych na rozprawie i vice versa. Zeznania złożone czy to w postępowaniu przygotowawczym, czy też sądowym następnie

odwołane lub zmienione, stanowią bowiem dowód w sprawie, który tak jak każdy inny dowód podlega swobodnej ocenie Sądu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. II AKa 400/11, LEX nr 1109534). Sąd Rejonowy wytłumaczył (k. 298v) szczegółowo dlaczego wyjaśnienia oskarżonego z postępowania przygotowawczego w jego ocenie zasługiwały na wiarę, a dlaczego wyjaśnienia z postępowania sądowego nie zasługiwały na ten przymiot, zaś Sąd Odwoławczy nie stwierdził w tym kontekście dowolności.

Wbrew twierdzeniom skarżących, zasada swobodnej oceny dowodów nie zostanie naruszona, gdy w obszarze jednego dowodu z wyjaśnień oskarżonego Sąd uzna za niewiarygodną określoną część depozycji takiego źródła dowodowego, zaś w innej części obdarzy je wiarą, w szczególności w przypadku, gdy wersje zdarzenia prezentowane przez oskarżonego na obu w/w etapach postępowania wzajemnie się wykluczały. Po odczytaniu oskarżonemu jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego na rozprawie (k. 262v) z jednej strony potwierdził on, że złożył takie wyjaśnienia, zaś z drugiej wskazał, że jak został wraz z M. F. zatrzymany, policjanci napisali notatkę i odmówił jej podpisania, albowiem „nie będzie się podpisywał pod czymś czego nie zrobił”. W tym miejscu przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 174 kpk dowodu z wyjaśnień oskarżonego lub z zeznań świadka nie można zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych. Rzecz w tym, iż w przedmiotowej sprawie sytuacja taka nie miała w ogóle miejsca, a wszystkie wyjaśnienia oskarżonego podlegające ocenie

Sądu I instancji pochodziły albo z protokołu przesłuchania, a zatem zostały sporządzone w przepisanej prawem formie, albo zostały złożone na rozprawie. Na protokole przesłuchania oskarżonego z postępowania przygotowawczego znajduje się 6 własnoręcznych podpisów J. B. (k. 139-140) i brak było podstaw, aby stwierdzić, iż na przyznanie się oskarżonego do winy miały wpływ jakiegokolwiek czynniki zewnętrzne, w tym nieuprawnione działania funkcjonariuszy. W tym miejscu dodać jedynie można, iż oskarżony ten został przesłuchany nie od razu po zatrzymaniu, lecz po blisko 16 godzinach. Jego przesłuchanie nie odbyło się zatem na gorąco, kiedy oskarżony mógł jeszcze pozostawać w stanie nietrzeźwości, wręcz przeciwnie – w tej sytuacji uprawnione jest wnioskowanie, iż jako zatrzymany na Komisariacie w ciągu kilkunastu godzin miał czas i wypaść się i przemyśleć swoje ewentualne wyjaśnienia. Bezzasadnym był także argument mający na celu podważyć depozycje z postępowania przygotowawczego M. F. i J. B. z uwagi na to, że są one identyczne w treści, co zdaniem skarżącego, jest obiektywnie niemożliwe i dyskwalifikuje ich wartość dowodową. Zgodnie z art. 148 § 2 kpk wyjaśnienia, zeznania, oświadczenia i wnioski zamieszcza się w protokole "z możliwą dokładnością", a więc nie dosłownie. Nie ma podstaw do formułowania zarzutu nieprawidłowego odnotowywania wyjaśnień, czy też zeznań, gdy zapisano je skrótowo. Przepisy procesowe nie normują techniki protokolowania. W orzecznictwie aprobuje się, że wypowiedzi osoby przesłuchiwanej są streszczane w protokole, co

pozwała formułować tekst w sposób zrozumiały, z pominięciem wypowiedzi nieistotnych dla treści, które utrudniają jej zrozumienie, co mogłoby mieć miejsce przy zapisie dosłownym. Protokół ma utrwalać treść wypowiedzi w sposób oddający istotę rzeczy (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 września 2015 r., sygn. II AKa 97/15, KZS 2015/11/40, LEX nr 1997878).

Bezasadna była również próba podważenia zeznań M. F. przy powołaniu się, iż był to tzw. dowód z pomówienia i M. F. miał interes, aby obciążyć oskarżonego J. B.. W przypadku pomówienia wymagają uwzględnienia takie okoliczności jak motywacja pomawiającego, sposób relacjonowania przez niego zdarzeń, w szczególności sposób, w jaki siebie w nich sytuuje, wreszcie analizy wymaga to, czy jego relacji nie wykluczają inne dowody, stanowiące podstawę do dokonania weryfikacji prawidłowości ustaleń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. Dlatego też, tak doniosłą wagę miało przyznanie się oskarżonego do winy z postępowania przygotowawczego, jako pozytywnie weryfikujące w/w dowód z wyjaśnień M. F.. Współsprawstwo oskarżonego zostało w dostatecznym stopniu wykazane w pierwszoinstancyjnym postępowaniu, zaś argumenty obu skarżących nie podważyły ustaleń Sądu Rejonowego w tym względzie. Współsprawstwo sprowadza się do wspólnego wykonania czynu zabronionego przez kilku uczestników przestępczego porozumienia, obejmujących świadomością całość tego czynu. Działania poszczególnych współsprawców muszą mieć dopełniający się charakter wspólnej realizacji znamion przestępstwa, zgodnie

z przyjętym podziałem ról, niekiedy opartym na porozumieniu milczącym, per facta concludentia. Istotne jest, aby każdy ze współników utożsamiał się z działaniami pozostałych, traktując ich zachowanie jako swoje, choćby osobiście nie wykonywał czynności czasownikowych przestępstwa. O wspólnym działaniu w takich warunkach stanowi brak sprzeciwu wobec przestępczych działań innych, wyrażający aprobatę dla ich zachowania, popełnianego na wspólny rachunek. Decydujące jest, aby wszyscy współdziałający dążyli do tego samego celu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 września 2019 r., sygn. II AKa 83/19, Legalis Numer 2293743).

Zarówno oskarżony, jak i jego obrońca we wniesionych środkach odwoławczych podkreślili, iż M. F. w dniu zdarzenia był nietrzeźwy, co miało podważyć jego wiarygodność. Niemniej jednak, jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, po zatrzymaniu obu mężczyzn ich przesłuchanie nastąpiło dopiero po kilkunastu godzinach. W orzecznictwie wskazuje się także, iż przepisy KPK nie zawierają żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów, jak również nie wprowadzają różnic co do wartości poszczególnych dowodów. Nie można więc podzielić poglądu, że są pozbawione wartości dowodowej zeznania świadków, którzy w chwili zdarzenia byli pod wpływem alkoholu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 września 2019 r., sygn. II AKa 140/19, LEX nr 2729126).

Przy obdarzeniu wiarą wyjaśnień oskarżonego z postępowania

przygotowawczego, jak i konsekwentnych i spójnych wyjaśnień M. F. na znaczeniu straciło to, czy w toku postępowania sprawstwo oskarżonego potwierdzili inni świadkowie i funkcjonariusze Policji, jak również to czy sprawstwo oskarżonego zostałoby potwierdzone kolejnymi dowodami w postaci zapisów z monitoringu. W tym stanie sprawy nie były to dowody absolutnie konieczne, aby można było stwierdzić sprawstwo oskarżonego J. B.. W powyższym kontekście, Sąd Odwoławczy nie stwierdził ani tzw. „błędu braku”, ani „błędu dowolności” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 lutego 2019 r., sygn. II AKa 405/18, Legalis Numer 1887294) w pierwszoinstancyjnej ocenie dowodów, ani tym bardziej wpływu takiego uchybienia na treść zaskarżonego wyroku.

Naruszenie reguły in dubio pro reo możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 kpk ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 kpk. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 kpk. Zarzuty obrazy art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk mają bowiem charakter rozłączny i wzajemnie się wykluczają (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. IV KK 651/19, LEX nr 2784008).

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku, w tym prawidłowości oceny

dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy, doprowadziła Sąd Okręgowy do przekonania, iż w tej sprawie nie doszło do obrazy art. 5 § 2 kpk. Sąd Rejonowy po wnikliwym przeprowadzeniu postępowania dowodowego nie stanął w obliczu jakichkolwiek wątpliwości, czemu dał jasny wyraz w treści pisemnego uzasadnienia. Wyrażone we wniesionych apelacjach wątpliwości odnośnie do ustalonego przez Sąd stanu faktycznego, będącego przedmiotem osądu, stanowiły jedynie wątpliwości oskarżonego i jego obrońcy, a zatem były to wątpliwości, o charakterze subiektywnym, a takie nie mogły być podstawą konstruowania skutecznego zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk.

Podniesienie przez obu skarżących zarzutu naruszenia art. 4 kpk również nie wzmocniło mocy wniesionego środka odwoławczego i bynajmniej nie przyczyniło się do uznania wadliwości zaskarżonego wyroku. Unormowanie zawarte w tym przepisie wyznacza ogólną dyrektywę, zasadę, które powinna być realizowana w toku procesu karnego, a jej naruszenie nastąpić może tylko poprzez naruszenie konkretnego przepisu procesowego o bardziej szczegółowym charakterze, przepisu zawierającego konkretny nakaz lub zakaz, który został np. zignorowany, opacznie zrozumiany lub nie doszło do jego zastosowania.

Wniosek

- o zmianę wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w

zasadny

częściowo zasadny

całości i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego</p> <p>- błędne ustalenia faktyczne, będące konsekwencją naruszenia przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk, art. 410 kpk, polegającą na jednostronnej, dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego, dokonanej z przekroczeniem tylko i wyłącznie na niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnym rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości oraz dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, oparcie wyroku jedynie na części ujawnionego materiału dowodowego, nienależyte rozważenie niektórych dowodów ujawnionych w toku postępowania we wzajemnym ich powiązaniu lub całkowite pominięcie, co spowodowało wysnucie przez Sąd mylnego wniosku, iż: J. B. w nocy z 24/25.02.2019 roku w miejscowości M., pow. (...), woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą w krótkich odstępach czasu w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	zamiaru dokonał uszkodzenia 13-stu pojazdów, w sytuacji gdy zniszczenia mienia dokonał samodzielnie i bez porozumienia M. F.;	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Odniesiono się w rubryce 3.1. Brak konieczności sztucznego dublowania dotychczasowych rozważań Sądu Okręgowego w kolejnej rubryce tabelarycznego uzasadnienia, które odpierałyby argumenty obrońcy, tożsame z argumentami oskarżonego, do których już się odniesiono.		
Wniosek		
- o zmianę wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i zaskarżonej części w całości i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----

Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
rozstrzygnięcie o winie i karze wymierzonej oskarżonemu	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
bezzasadność obu wniesionych apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiężle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwiężle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 w zw. z z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążono oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję (180 zł opłaty od kary oraz 20 zł ryczału za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym).

7. PODPIS